

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/31/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116215067
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8116215067.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Vílágiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobkyne: M. O., rod. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., K. XXX/X, právne zastúpená Advokátskou kanceláriou KAIFER, s. r. o., Fibichova 11, Košice, adresa na doručovanie: Timonova 15, Košice, proti žalovanému: U. L., L. XXX, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou PALŠA A PARTNERI, spol. s r. o., Masarykova 13, Prešov, o zaplatenie 4.500,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 25C/229/2016-192 z 06.02.2020 takto

rozhodol:

- I. Návrh žalovaného na prerušenie odvolacieho konania zamietá.
- II. Odmietá odvolanie voči výroku II. o zamietnutí návrhu žalovaného na prerušenie konania.
- III. Potvrdzuje rozsudok v I. vyhovujúcim výroku a v III. súvisiacom výroku o trovách konania.
- IV. Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie I. výkonom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.500,-Eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 21.07.2016 do zaplatenia; II. výkonom návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol a III. súvisiacom výroku o trovách konania rozhodol tak, že ich plnom náhradou zaviazal žalovaného.

2. Svoje rozhodnutie postavil na závere, že žalobkyňa je vlastníčkou nehnuteľnosti, konkrétne par. č. XXX/X-ostatné plochy o výmere XXXmX, zapísanej na LV č. XXXX, k.ú. L., na základe darovacej zmluvy z XX.XX.XXXX, pričom právna predchodkyňa žalobkyne - darkyňa mala na pôvodnú parcelu N. XXX/X - orná pôda o výmere X.XXXmX, z ktorej odčlenením vznikla parcela z predmetu sporu uzatvorenú so žalovaným nájomnú zmluvu č. X/XXXX z XX.XX.XXXX, z ktorej ešte právna predchodkyňa žalobkyne dala výpoveď listom z XX.XX.XXXX, na pošte dňa XX.XX.XXXX s tým, že výpovedná doba začala plynúť XX.XX.XXXX a uplynula dňa XX.XX.XXXX, keďže bola dohodnutá X-mesačná výpovedná doba, čo stranami ani nebolo rozporované. Na parcelu z predmetu sporu nedoľahá zákonné vecné bremeno na základe zák. č. 66/2009Z.z. účinného ku 01.07.2009, lebo ku dňu účinnosti tohto zákona existovalo k tejto parcele iné zmluvne dohodnuté právo vo forme nájomnej zmluvy a vznik vecného bremena označený zákon viaže na dve právne skutočnosti, a to na nadobudnutie jeho účinnosti a na neexistenciu iného zmluvne dohodnutého práva. Parcelu z predmetu sporu užíva žalovaný ako športový areál - ihrisko bez toho, aby za to žalobkyni poskytol protiplnenie. Žalobkyňa ma tak nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, pri určení výšky ktorého súd vychádzal zo znaleckého posudku znalca T.. T. M. č. XXX/

XXXX. Všeobecná hodnota parcely z predmetu sporu podľa neho zaokrúhlene predstavuje čiastku 25.700,-Eur. Jedna desatina z hodnoty parcely z predmetu sporu predstavuje dokonca 2,85Eur ročne za 1 m2. Súd mal preto za to, že nárok žalobkyne, predstavujúci 4.500,-Eur za výmeru pozemku XXX mX je pri sume 2,50 Eur ročne za 1 m2 dôvodný. Žalovaný síce spochybnil požadovanú výšku bezdôvodného obohatenia, avšak nepredložil žiadny dôkaz, ktorý by nárok žalobkyne aj relevantne spochybnil. Súd prihliadol aj na znalecký posudok T. G., ktorý určil výšku nájomného za susedný pozemok X,XXX N./rok, čo je približná suma akú žiadala žalobkyňa. Žalovaný vzniesol námietku premlčania, ktorú súd neuznal, a to s poukazom na dátum podania žaloby na súde dňa 25.07.2016 a obdobie, za ktoré žalobkyňa požaduje vydanie bezdôvodného obohatenia v tomto spore: od 26.07.2014 do 25.07.2016. Z prisúdenej istiny boli priznané i zákonné úroky z omeškania. O trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu. Dôvodom na prerušenie konania nie je iné prebiehajúce dovolacie konanie. Takto ustálený skutkový stav po právnej stránke posúdil podľa ust. § 1 ods. 1, ods. 2, § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009Z.z., § 101, § 107 ods. 1, ods. 2, § 451 ods. 1, ods. 2, § 456, § 677 ods. 1, ods. 2, § 678, § 517 ods. 1, ods. 2 Obč. zák., § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995Z.z., § 164 CSP, výrok o trovách konania podľa ust. § 251, § 255, § 262 CSP.

3. Tento rozsudok včas podaným odvolaním napadol žalovaný, poukazujúc na odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ CSP (iná vada, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci). Odvolateľ na prvom mieste navrhol odvolaciemu súdu, predmetné odvolacie konanie prerušiť, ak tak sám neurobil súd prvej inštancie v pred ním prebiehajúcim konaní, a to do skončenia dovolacieho konania vo veci vedenej na odvolacom súde pod sp. zn. 6C/32/2019 (bolo zistené, že dovolacie konanie je vedené pod sp. zn. 3Cdo/209/2019, vo veci nebolo rozhodnuté a ani doposiaľ určený termín), v ktorom sa riešiť otázka jednorazovej, resp. opakujúcej sa náhrady za vecné bremeno. Na druhom mieste odvolateľ súdu prvej inštancie vytýka, že pri určení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal zo znaleckých posudkov, ktoré sú pre tento spor nepoužiteľné. Napadnutý rozsudok odvolateľ navyše považuje za nepreskúmateľný. Na uvedený prípad je potrebné aplikovať zák. č. 66/2009Z.z., na základe ktorého vzniklo zákonné vecné bremeno a nárok na náhradu vzniká iba tomu, kto bol vlastníkom dotknutej nehnuteľnosti v čase vzniku vecného bremena. Ide o jednorazovú náhradu. V nadväznosti na to trval na námietke premlčania, pretože nárok si mohol uplatniť vlastník prvýkrát už 01.03.2009, kedy nadobudol účinnosť zák. č. 66/2009Z.z., resp. 31.12.2009, kedy zanikol nájomný vzťah. Súd prvej inštancie neaplikoval ust. § 128 a § 151n ods. 1 Obč. zák., a nemožno sa stotožniť z jeho záverom, že zák. č. 66/2009Z.z. v § 4 ods. 1 spája vznik zákonného vecného bremena výlučne s jedným okamihom, ktorým je nadobudnutie účinnosti tohto zákona. Tento zákon nerieši totiž situáciu, keď v čase jeho účinnosti nájomné právo existovalo, no po jeho účinnosti z akéhokoľvek dôvodu zaniklo. Akceptáciou tu vysloveného názoru súdu prvej inštancie by bol potom popretý samotný účel spomínaného zákona. V súvislosti s trovami konania poukázal na ust. § 257 CSP.

4. Ku podanému odvolaniu zaujala stanovisko žalobkyňa, ktorá napadnutý rozsudok navrhla ako vecne správny potvrdiť a uplatnila trovy odvolacieho konania. K návrhu na prerušenie konania podotkla, že podľa už konštantnej judikatúry prebiehajúce dovolacie konanie nie je dôvodom na prerušenie iného konania. Námietky žalovaného ku určeniu výšky bezdôvodného obohatenia žalobkyňa považuje za nedôvodné. Žalobkyňa má za to, že na daný prípad nemožno aplikovať zák. č. 66/2009Z.z., lebo v čase jeho účinnosti existovalo k parcele z predmetu sporu zmluve dohodnuté právo vo forme nájomnej zmluvy. Preto ani odkaz žalovaného na ust. § 128 a § 151n ods. 1 Obč. zák. nemôže obstať. Žalobkyňa má preto nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

5. Žalovaný následne zotrval na svojej odvolacej argumentácii. Ďalšie podania strán dané neboli.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383, § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo

oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok je v I. a III. výroku vecne správny, čím boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP). Odvolanie voči výroku II. je potrebné pre zmenu odmietnuť.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietanou inou vadou - nepreskúmateľnosťou, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (ku tomu pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

8. O návrhu na prerušenie konania rozhoduje súd uznesením (§ 234 ods. 1 CSP). Proti uzneseniu je vo všeobecnosti prípustné odvolanie iba vtedy, ak to zákon výslovne pripúšťa (§ 357 CSP). Ak je podané odvolanie proti uzneseniu, ktoré nie je obsiahnuté v enumeratívnom výpočte, musí byť bez ďalšieho odmietnuté (§ 386 písm. c/ CSP). Proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie nie je prípustné, to je prípustné iba proti uzneseniu o prerušení konania (§ 357 písm. n/ CSP).

9. Ak potom tu odvolaním napadnutý II. výrok rozsudku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania je rozhodnutím, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (analogicky § 357 CSP), odvolaciemu súdu neostávalo nič iné, a to aj napriek nesprávnemu poučení o prípustnosti odvolania zo strany prvoinštančného súdu, odvolanie žalovaného postupom podľa § 386 písm. c/ CSP voči tomuto výroku odmietnuť.

10. Žalovaný namietal nepreskúmateľnosť rozsudku, čo podľa neho zakladá inú vadu konania. Tu odvolací súd uvádza, že prípadnú nepreskúmateľnosť rozsudku možno subsumovať iba pod odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. /b/ CSP - porušenie práva na spravodlivý proces, a nie pod odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. d/ CSP - inú vadu, lebo tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

11. K samotnej nepreskúmateľnosti rozsudku odvolací súd uvádza, že iba také rozhodnutie je nepreskúmateľné, ktorého právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. tieto právne závery v žiadnej možnej interpretácii z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplývajú. Z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Za daného stavu potom odôvodnenie tu napadnutého rozsudku rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, teda je preskúmateľné.

12. Žalovaný tvrdil, že na základe vykonaných dôkazov súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Tu odvolací súd uvádza, že vykonané dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku. Voľné hodnotenie dôkazov súdom, prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po „individuálnej selekcii“ následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

13. Žalovaný ešte namietal, že rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

14. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v prejednávanej spore správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k správny skutkovým zisteniam a prejednávaný spor aj správne právne posúdil. Ako už bolo uvedené z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Naproti tomu v priebehu odvolacieho konania žalovaný nepredstrel relevantný argument majúci súvis s prejednávanou vecou, ktorý by bol takej povahy, že by mohol priniesť pre neho priaznivejšie rozhodnutie.

15. Možno teda naproti námietkam odvolateľa uzavrieť, že aj podľa právneho názoru odvolacieho súdu dal súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu, pričom tak učinil v snahe garantovať stranám sporu ich právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalovaného, teda súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu totiž postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a majúci na pamäti základné právo strán sporu na súdnu ochranu, túto stranám sporu poskytol v požadovanej kvalite.

16. Odvolací súd osvojujúci si závery súdu prvej inštancie na zdôraznenie vecnej správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného doplnia nasledovné.

17. K zamietnutiu návrhu žalovaného na prerušenie odvolacieho konania, sa odvolaciemu súdu žiada uviesť, že najvyššie súdne authority svojou už konštantnou judikatúrou ustálili, že prebiehajúce odvolacie konanie v inej veci nie je samo osebe dostatočnou bázou pre prerušenie konania postupom podľa § 164 CSP (pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. I. ÚS 3/00 a iné).

18. Predmetom odvolacieho konania je uplatnený nárok žalobkyne za užívanie jej pozemku, a to par. č. XXX/X-ostatné plochy o výmere XXXmX, zapísanej na LV č. XXXX, k.ú. L. za obdobie od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX v celkovej sume 4.500,-Eur. V priebehu sporu bolo jednoznačne preukázané, že táto parcela bola pôvodne súčasťou parcely č. N. XXX/X, ktorú právna predchodkyňa žalobkyne, na základe nájomnej zmluvy z XX.XX.XXXX prenajala žalovanému v rozsahu 3.546m² na dobu neurčitú pri 6-mesačnej výpovednej dobe. Podaním zo dňa 28.05.2009 právna predchodkyňa žalobkyne vypovedala nájomný vzťah žalovanému, ktorá výpoveď bola žalovanému aj doručená. Výpovedná doba skončila 31.12.2009. Zákon č. 66/2009 Z.z. sa stal platným 28.02.2009, účinnosť nadobudol 01.03.2009 okrem článku I, II a III, ktoré nadobúdajú účinnosť 01.07.2009. Ust. § 4 ods. 1 tohto zákona je zaradené pod čl. I, preto nadobúda účinnosť dňom 01.07.2009. Tento zákon č. 66/2009 Z.z. je predpisom, ktorý upravuje vlastnícke vzťahy k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obcí a pozemkov, ktoré sú vo vlastníctve iných osôb, ako obcí. Zákon sa okrem iného vzťahuje aj na pozemky, na ktorých je umiestnený aj športový areál. Žalovaný má na pozemku žalobkyne (okrem toho aj na ďalších pozemkoch) umiestnený športový areál. Tento športový areál je vo vlastníctve obce. Ust. § 4 zákona 66/2009 Z.z. stanovuje pre prípad, že by ku dňu účinnosti tohto zákona neexistovalo zmluvne dohodnuté iné právo medzi vlastníkom stavby a vlastníkom pozemku, vznik vo verejnom záujme vecného bremena vlastníka pozemku pod stavbou. Súd prvej inštancie správne zistil, že ku dňu účinnosti tohto zákona existovala medzi vlastníkom pozemku - právnou predchodkyňou žalobkyne a žalovaným nájomná zmluva na prenájom týchto pozemkov na dobu neurčitú s výpovednou 6-mesačnou dobou. To, že od 01.07.2009 plynula výpovedná doba, nemá vplyv na to, že právny vzťah (nájomné) tu reálne uzatvorený bol. Zákon č. 66/2009 Z.z. rešpektuje úpravu takýchto vzťahov. Pokiaľ by však súkromná úprava takýchto vzťahov ku dňu účinnosti zákona neexistovala, tento „nelegálny vzťah“ sa nahrádza vzťahom vyplývajúcim „ex lege“ vzniknutým vo verejnom záujme, a to zriadením vecného bremena. V danom prípade ale vecné bremeno medzi právnou predchodkyňou žalobkyne a žalovaným nevzniklo. Tým, že nájomný vzťah k 31.12.2009 sa skončil po uplynutí výpovednej doby, od 01.01.2010 tento vzťah nemal ani zákonnú a ani súkromnú formu úpravy. Preto žalovaný užíva tieto nehnuteľnosti tak, ako to zistil súd prvej inštancie bez právneho dôvodu. Žalobkyňa medzičasom nadobudla na základe darovacej zmluvy geometrickým plánom vyčlenený pozemok, vstúpila do všetkých práv a povinností pôvodnej vlastníčky tohto pozemku. Za užívanie pozemkov žalovaným má právo na primeranú náhradu. Je v rozpore s ustanoveniami Obč. zák. o ochrane vlastníckeho práva (§ 126) a Ústavou SR (čl. 20), aby žalovaný hoci obec a vo verejnom záujme užíval pozemok žalobkyne bez akejkoľvek náhrady. Žalobkyňa predložila doklady svedčiace o výške náhrady za pozemok. Je neprípustné, aby táto náhrada bola nižšia, než je náhrada, ktorú produkuje dopyt a ponuka na trhu. Podľa znaleckých záverov, ktoré predložila žalobkyňa, je táto

náhrada oproti uplatnenému nároku vyššia a predstavuje 2,85 eura ročne za 1 m². Náhrada dohodnutá v pôvodnej nájomnej zmluve 1 Sk ročne za m² už aj s poukazom na čas, ktorý uplynul medzičasom od vzniku nájomnej zmluvy (19.10.2004) doposiaľ a vzhľadom na pohyb cien na trhu s nehnuteľnosťami, a to už vo vzťahu k nájmu, alebo vo vzťahu k cenám pri kúpnopredajných zmluvách je neprimerane nízka. Preto podľa odvolacieho súdu cena uplatnená žalobkyňou je primeraná a odrážajúca aj vzostup cien na trhu. Je preto spravodlivé, ak táto náhrada aspoň sčasti korešponduje podmienkam na trhu a zodpovedá náhrade za bezdôvodné obohatenie sa žalovaného pri užívaní pozemku žalobkyne bez zmluvnej úpravy. Platí tiež, že ak chce strana spochybníť závery znalca, je jej povinnosťou predložiť k týmto svojim tvrdeniam také procesne relevantné dôkazné prostriedky, ktoré by jednoznačne odborné závery znalca spochybnili. Obsah spisu nenasvedčuje tomu, aby bol žalovaný týmto spôsobom postupoval.

19. K obdobným záverom dospeli aj senáty tunajšieho odvolacieho súdu 17Co a 20Co, a to vo svojich rozhodnutiach, sp.zn. 17Co/67/2019 z 25.06.2020 a sp. zn. 20Co/63/2019 z rovnakého dňa.

20. Ustanovenie § 257 CSP nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnej strane; vždy musí ísť celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery všetkých strán, a tiež na okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní (tu už s možnosťou zhodnotiť konkrétne správanie sa strán pred podaním žaloby na súd, v priebehu konania). Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči strane, a aby neodporovalo dobrým mravom. V tomto ustanovení je zároveň fixované moderačné právo súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Je výrazom toho, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom, pričom zákon stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru, než by plynul z dispozície právnej normy. Zákon vyžaduje na také rozhodnutie dve podmienky: musí ísť o dôvody hodné osobitného zreteľa a o výnimočné okolnosti, pričom výklad týchto podmienok je ponechaný na súdnej praxi a je potom vecou konkrétneho prípadu, či došlo k takým okolnostiam, ktoré môžu byť podkladom na rozhodnutie o zmiernení účinkov právnych noriem, ktoré upravujú náhradu trov konania. Uvedené ustanovenie teda predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok, aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Znamená, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu nahradiť trovy konania úspešnej strane. Existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa musí tvrdiť a preukázať strana, inak je povinná zaplatiť náhradu trov konania. Predmetné zákonné ustanovenie tak rozširuje prvky, ktoré majú strany viesť k výraznému zvýšeniu zodpovednosti nielen za výsledok, ale aj priebeh súdneho konania, najmä koncentráciu dokazovania. Aplikácia tohto ustanovenia musí preto zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu.

21. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že žalovaný existenciu dôvodu hodného zreteľa ani netvrdil (ani nepreukázal) v priebehu celého konania na súde prvej inštancie, keď ani nežiadal pri rozhodovaní o náhrade trov konania postupovať podľa § 257 CSP. Keďže súd prvej inštancie nepostupoval podľa § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania, je nutné uzavrieť, že pre takýto postup nevidel dôvod, pre neexistenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa. Odvolací súd po zohľadnení uvedených východísk ako aj záverov dospel k záveru, že postup podľa § 257 CSP pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v prejednávacom spore nie je dôvodný. Za dôvod hodný osobitného zreteľa nemožno považovať ani to, že žalovaný je obcou, ktorý navyše jednoznačne popieral svoju zodpovednosť, popieral vznik zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie na svojej strane a taktiež odmietal akúkoľvek alternatívu riešenia sporu, okrem zamietnutia žaloby (ku tomu pozri bližšie napr. Veľký komentár CSP, nakladateľstvo C.H. BECK, rok 2016, str. 940-949).

22. Preto odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1, ods. 2 CSP, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí uvedenými, rozsudok súdu prvej inštancie v I. a III. výroku ako vecne správny potvrdil.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyne v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

24. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu žalovaného zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

25. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).